

// En ollut varma mihin asettaa välit, mutta yritin kuitenkin pätkiä tekstiä vähän osiin, jottei kaikki olisi kirjoitettuna yhteen putkeen. Tahtoisin asiallista kommenttia -risut ja ruusut- sillä nuorena kirjoittajana hion vasta omia taitojani. Tämä on ensimmäinen osa kirjoittamastani sarjasta jota olen tähän menessä luetuttanut vain ystävilleni. :) En siis ole sci-fiä kirjoittanut koskaan ennen.// Koe avasi silmänsä hitaasti ja räpsytteli niitä tottuakseen valoon. Katseli ympärilleen juuri näkemättä mitään. Painoi otsansakin vasten lasista pintaa edessään. "Koe 560 heräilee tankissaan professori.", naisääni ilmoitti huoneen perimmäisestä nurkasta monitorinsa äärestä. Koe ei ymmärtänyt sanoja, mutta ääni oli sille ennestään tuttu kuin jostain kaukaisesta muistosta. Hämmentyneenä se yritti muodostaa kuulemaansa huulillaan. Sen päätä särki ja silmiin sattui runsaasta valosta tankin sisällä. "Hienoa. Pidä se tarkkailussa ja ilmoita jos jokin muuttuu.", miesääni vastasi kokeen takaa. Se käänsi päätään ja katsoi vaikka ei nähnytäkään kuin vain sumuisen hahmotelman. Jälleen se yritti muodostaa huulillaan sanoja. Kaikki oli sille uutta, mutta mikään ei tuntunut täysin vieraalta. Väsyneesti koe tarkasteli itseään. Sillä oli siniset räpylät sormiensa välissä. Sileä, ei suomuinen, iho täynnä tummempia sinisiä juovia, jotka olivat hieman koholla. Hämmentyneenä se koetti ihoaan ja kuljetti sormiaan käsivartta pitkin ylös kaulalle, jossa sillä oli kidukset. "Irroitammeko sen?", nainen kysyi. Professori pudisteli päätään ja kiersi kokeen eteen tarkkaillen sitä väsyneillä silmillään. Vanha mies painoi kämmenensä vasten lasia, koe ei ymmärtänyt mitä se tarkoitti. Oliko hän tehnyt niin ennenkin? "Älä.", mies sanoi lopulta laskematta katsettaan kokeesta. "Se ei ole valmis vielä. Annetaan sen kehittyä ensin.", professori lisäsi. Nainen nyökkäsi palaten sitten työnsä pariin tarkkailemaan ja pitämään kirjaa saamistaan tiedoista. Koe tarkasteli miehen kasvoja tietämättä mitä oikeastaan katsoi. Se nosti kätensä ja painoi sen vasten lasia siihen missä miehenkin käsi lepäsi. Lämmin. Miehen käsi oli lämmin lasin takana. Koe kallisti päätään. Hänellä ei ollut samanlaisia räpylöitä kuin sillä. Mikä hän oli? Mikä se oli? "Miksi nimeämme sen?", professori kysyi pitkän hiljaisuuden jälkeen. Hänen äänensä miellytti kokeen korvia. Oli jotain pehmeämpää tavassa, jolla hän puhui nyt. Koe painautui lähemmäs siristellen silmiään, jotta kykenisi näkemään miehen kasvot. Professorin suupielet olivat vääntyneet ylöspäin ja hänen silmänsä, jotka koe nyt viimein kykeni näkemään, olivat lempeät. Ne olivat nähneet paljon vuosien aikana. Uurteet hänen kasvoillaan kertoivat tarinaa elämän iloista ja suruista. "Minusta Teleks kuulostaa hyvältä.", nainen ilmoitti pikaisesti. Professori nyökkäsi hänelle myöntymisen merkiksi, veti sitten kätensä pois lasilta. "Teleks. Teleks...", professori toisti nimeä ääneen tarkistaakseen, kuinka se sopi hänen huulilleen. Sitten hän kiinnitti huomionsa takaisin kokeeseen ja katsoi sitä suoraan silmiin. "Sinä olet Teleks.", hän sanoi kokeelle ja kääntyi poistuakseen. Professori otti takkinsa naulasta oven vierestä ja puki sen päälleen. Ennen poistumistaan hän puhui jälleen naiselle, mutta koe ei kyennyt enää kuulemaan häntä selkeästi. Teleks. Koe yritti muodostaa sanaa huulillaan onnistuen siinä jotenkin. "Tee_lee_ksss... Telleksss... Teleksss... Teleks.", onnistuttuaan toistamaan sanan koe katsoi ylpeästi ympärilleen. Se tunsu ylpeyttä, mutta ei osannut sanoa miksi. Nainen lähestyi sitä. Hän työnsi edessään omituista mustaa laatikkoa, jonka asetti Teleksin eteen. Pian laatikko alkoi näyttää hänelle kuvia olennoista, jotka muistuttivat professoria ja naista. Keitä he sitten olivat ja mitä he tekivät noin pikkuruisessa laatikossa? Teleks kyyristyi alemmaksi nähdäkseen nuo pienet olennot paremmin. He näyttivät nauttiva olostaan laatikon sisällä, jossa he tekivät milloin mitään. Teleks uppoutui katsomaan noita tapahtumia niin että unohti oman päänsärkynsä. Pikkuhiljaa sitä alkoi nukuttaa, jolloin nainen vei kuvajaisten esittäjän pois ja valo tankin sisältä himmeni kunnes sammui kokonaan.

***** Teleks ymmärsi jo paljon. Se

tiesi, että nuo olennot hänen ympärillään olivat ihmisiä. Ihmisiksi he itseään ainakin kutsuivat. Se tiesi myös, ettei ollut samaa lajia noitten ihmisten kanssa ja että tuota pientä laatikkoa, jota hän katseli päivittäin, kutsuttiin televisioksi. Se tiesi, että ihmiset sanoivat "Teleks" aina kun he tarkoittivat sitä ja "professori" aina kun he puhuttelivat vanhaa miestä, joka kävi sen tankilla päivittäin. Sen luona kävi jokapäivä paljon erilaisia ihmisiä. He kokoontuivat tankin ympärille tutkiakseen sitä. Toisinaan Teleks ei pitänyt siitä mitä he tekivät. Joskus siihen taas sattui niin paljon, että se menetti tajuntansa. Teleks ei ymmärtänyt miksi sitä satutettiin, mutta tiesi että sille täytyi olla jokin merkitys. Kaikella täällä tuntui olevan jokin merkitys. Päivät tankissa kuluivat samalla tavalla. Teleksi heräsi kirkkaaseen valoon, sitten professori saapui puhuttelemaan naista, joka vietti suurimman osan ajasta tankin läheisyydessä. Tämän jälkeen ihmisiä alkoi tulemaan huoneeseen niin paljon, ettei Teleks juuri nähnyt heidän ohitse. Nuo ihmiset tekivät joitakin kivuliaita kokeita hänelle ja kun he lähtivät, niin nainen työnsi television taas sen luokse ja Teleks katsoi sitä halaten pyrstöönsä ja vapisten kivusta, kunnes se nukahti. Oli siis hyvin omituista että yhtenä päivänä, kun Teleks jälleen katsoi televisiota tankissaan, tuli yksi ihminen hänen luokseen. Tuo kantoi mukanaan esinettä, joka muistutti niitä joita nuo kokeiden tekijät kantoivat mukanaan, joten Teleks nousi jalkeille ja paljasti hampaansa. Mies näytti säpsähtävän, mutta ei lakannut lähestymästä sitä. Kun hän oli tankin luona, niin hän työnsi television pois tankin edestä. Mies tarkasteli sitä samanlaisella katseella, kuin nuo kokeidenkin tekijät. Tutki sitä häpeilömättömästi katseellaan. Teleks sähisi kauhuissaan, mutta samalla yritti pelotella miehen pois luotaan. "Hei Teleks.", mies sanoi ja painoi kätensä vasten tankin lasia. Teleks murahti hänelle vastaukseksi ja perääntyi vasten tankin vastakkaista lasia. "Olen nähnyt mitä ne tiedemiehet tekevät sinulle..." hän sanoi pehmeästi. Yleensä kun ihmiset puhuivat pehmeästi, niin ei tapahtunut mitään pahaa, joten Teleks lakkasi sähisemästä, tai murisemasta, mutta näytti edelleen veitsenteräviä hampaitaan. "Se on kauheaa, sano minun sanoneen. En aio katsella sellaista kohtelua enää pitkään. Katsos Teleks... minä en ole tiedemies.", miehen suupielet väentyivät hymyyn ja hän käänsi selkensä Teleksille, istuen tankin eteen ja nojaten vasten lasia. "En sinne päinkään.", mies naurahti jatkaen sitten; "Oikeastaan en tiedä mitään siitä mitä tiedemieheltä vaaditaan. Puhunko paljon? Sano vain jos puhun liikaa." Teleksi katsoi miestä pyöreillä silmillään ja höristi korviaan kaikelle mitä hänellä oli sanottavanaan. Hän ei vaikuttanut enää uhkaavalta istuessaan lattialla, joten Teleks lakkasi irvistelemästä tälle ja istui polvilleen tankin pohjalle. "Pointtini on, että en siis ole tiedemies. Olen miljonääri, siis ihan sikarikas. Tai jotakin sellaista. Käytännössä voin siis ostaa tökerön kalliita esineitä ilman, että se kiristää kukkaroani ollenkaan." Teleks ällisteli miehen lempeää käytöstä. Kukaan vielä ei ollut kohdellut sitä samalla tavalla. Mies käännähti katsomaan Teleksiä olkansa yli hymyillen leveästi. "Halusin siis vaan sanoa, että aion ostaa sinut, kunhan olet kehittynyt tarpeeksi. En kestä katsella kuinka he tekevät niitä kamalia kokeita sinulle. Sinä olet jotain ihmeellistä ja kallisarvoista, muullakin tavalla, kuin rahallisessa arvossa. He eivät kuitenkaan näe sitä samalla tavalla.", mies kääntyi esineen pariin, jota hän oli koko tämän ajan pitänyt käsissään. Hän käänsi sitä käsissään ja kuljetti sormiaan pitkin sen reunoja. "Tätä sanotaan kirjaksi.", mies sanoi kirkastuneella äänellä ja näytti kirjaa Teleksille lähemmin. Teleks painoi kuononsa vasten lasia ja tarkasteli kirjassa olevaa kuvaa. Kannessa oli jälleen näitä pikkuruisia ihmisiä, joita Teleks näki myös televisiossa. "He aikovat tehdä sinusta jonkinlaista tappokonetta tai jotain sellaista. Kuulin jotain maanpuolustuksesta ja muusta sellaisesta. En anna sen kuitenkaan tapahtua, joten aion opettaa sinulle jotain mitä he eivät koskaan voisi opettaa.", mies kääntyi ympäri ja avasi kirjan näyttäen sille kuvaa kirjan sivulla. Teleks kallisti päätään hämmentyneenä ja katsoi sivua. "Tätä sanotaan lastenkirjaksi. Lainasin kymmeniä

kirjastosta, jotta voin lukea niitä sinulle. Lapsille yritetään aina opettaa paljon hyvästä ja pahasta, jotta heistä kasvaisi kunnollisia kansalaisia. Filmit joita se nainen sinulle näyttää kertovat murhista, mutta nämä kirjat opettavat asioista kuten ystävyys ja rakkaus." Teleks tunnisti kirjan sivulla olevat ihmiset hymyileviksi, joten heidän täytyisi olla onnellisia. Myös mies hänen edessään näytti hymyilevän paljon, hänenkin täytyi siis olla onnellinen. "Haluatko että luen tämän sinulle? Ei ole paljon aikaa, koska se iljettävä haaskalintu palaa puolentunnin sisään. Onneksi tämä on ohut kirja ja kuvia on paljon, joten uskon, että ehdin lukemaan sen sinulle. Käykö?" Teleksi kurtisti kulmiaan. Se ei ymmärtänyt paljoakaan siitä mitä mies sille kertoi, mutta kysymys kuulosti samanlaiselta, kuin ne joita muutkin ihmiset esittivät toisilleen. Yleensä he nyökkäsivät vastaukseksi, joten Telekskin nyökkäsi hieman epävarmasti. Tästä miehen hymy näytti leviävän entisestään, joten Teleks oletti sen tehneen miehen onnellisemmaksi. Telekskin yritti hymyillä näyttääkseen että sekin oli onnellinen, vaikka ei oikeastaan tiennyt mistä. "Hienoa.", mies sanoi ja aloitti lukemaan. Lukiessaan hänen äänensä oli hiljainen ja pehmeä, mikä miellytti Teleksin herkkiä korvia. Aina välillä hän näytti sille kuvia kirjan sivuilta ja kertoi mitä kuvassa tapahtui. Teleks ei tietenkään ymmärtänyt kuin vain muutamia sanoja, mutta se nautti miehen äänen kuuntelemisesta ja kuvien katselemisesta. Kun mies lopetti lukemisen tunsu Teleks itsensä pettyneeksi. Se katsoi miestä silmät kysyvinä, mutta hän vain pudisteli päätään Teleksille. Noin ihmisevät tekivät kun he eivät halunneet jotain. Yhteys tähän hetkeen hieman hämmensi Teleksiä. Pään pudistelulla täytyi siis olla toinenkin merkitys. "Ei enää kaveri. Tulen taas huomenna uuden kirjan kanssa. Käykö?" Teleks tunnisti kysymyksen ja toisti sen epävarmasti. "Kää-yyy-köö?" Mies näytti ilahtuneen siitä mitä se oli sanonut, joten sen oli täytynyt mennä oikein. "Niin aivan. Sinähän osaat jo puhua hieman. Käykö?" Teleks nyökkäsi reippaasti suoristautuessaan jaloilleen. Se taputti käsiään kuten oli nähnyt ihmisten tekevän ilahtuneina. Mies taputti hänelle käsiään takaisin ja nauroi. "Minun nimeni on Alex." "Teelekss.", se sanoi vastaukseksi ymmärtämättä miksi. "Hienoa Teleks. Palaan sitten huomenna samaan aikaan." , tämän sanottuaan mies poistui samasta ovesta, kuin oli saapunutkin, jättäen siten Teleksi hämmentyneenä katsomaan hänen peräänsä. "Alex...", se sanoi surkeasti miehen perään, toivoen että hän palaisi ja tekisi Teleksin olon taas turvalliseksi. Seuraavana päivänä mies palasi takaisin ja istui jälleen tankin eteen lattialle kirja käsissään. Hän painoi jälleen kämmenensä vasten tankin kylkeä ja jutteli hänelle samalla pehmeällä äänellä, kuin viimeksikin. Teleks nautti hänen läsnäolostaan. "Professori kertoi että sinun pitäisi pystyä muuttamaan muotoasi pian. Se kuulostaa aika siistiltä. Mitäs sanot Teleks?", mies kysyi siltä ja suki hiuksiaan innostuneena. "Alex!", Teleks sanoi tohkeissaan vastaukseksi ja sen pyrstö heilahti muutaman kerran puolelta toiselle. "Sitähän minäkin kaveri. Mietin vain minkäköhän muodon meinaat ottaa ensimmäisenä. Kuulemma voit muuntautua miksi vain eläimeksi... Tai ihmiseksi! Sanovat jopa, että kykenet myös muuttamaan vai joitakin osia itsestäsi, jos tahdot. Hei! Pystytköhän sinä kasvattamaan siivet tai jotakin?", mies kysyi häneltä ja heilutti käsiään kuin siipiä. Teleks matki häntä hymyillen. Miehen kanssa oli sen mielestä hauskaa. Miksiköhän muut ihmiset häntä kutsuivat? Teleksistä olisi ollut mukavaa tietää hänen nimensä. "Alex!", se sanoi jälleen innostuneesti. "Aivan! Lupaathan minulle, että kasvatat siivet joskus? Se olisi tosi siistiä!" Teleks nyökytti päätään ja taputti käsiään, sillä se oli hyvin innoissaan siitä miten tohkeissaan mies näytti olevan. Teleks puhalsi kuplia nenästään ja heilutteli päätään. Se oli oppinut, että mies hymyili paljon sen tehdessä näitä eleitä. "Loistavaa!", mies naurahti ja katsoi, kuinka Teleks jatkoi päänsä heiluttelua. "Mutta hei...", hän sanoi hieman vakavampaan sävyyn, jolloin Teleks istui lattialle vikkellä kuunnellakseen miestä paremmin. Sen pyöreäpäiset korvat suuntautuivat eteenpäin. Mies aikoi lukea sille nyt.

"Toin kaksi kirjaa, koska en osannut päättää kumpaa lukisin ensin. Sanohan kuoma kummasta sinä pidät enemmän?" Mies painoi kirjan kannet vasten tankin lasia ja antoi Teleksin tutkailla kumpaakin. Se katsoi kirjoja tarkasti mutta päätyi lopulta tarkastelemaan yhtä kirjoista paremmin. Sen kannessa kissa maalaamassa taloa. Teleks painoi sormensa vasten kissan kasvoja, sillä se muistutti kovasti sitä itseään. Myös Teleksillä oli viikset kuten kissalla. "Tämäkö?", mies kohotti kulmiaan sille kysyvästi ja pudisteli sitten päätään hymyillen. "Tiesin että pitäisit siitä." Teleks päästi kuplia suustaan tankin veteen ja hui toi niitä käsillään. "Kissa! Niin tiedän, muistutat sellaista kovasti. Kissat tykkäävät myös leikkiä kaikenlaisella, harmi, ettei meillä enää ole sellaisia maassa." Miehen ääni vakavoitui viimeisiä sanoja myöten. Mitä hän oli sanonut? Teleks tahtoi tietää. Se tahtoi oppia ymmärtämään miestä paremmin. "Joka tapauksessa. Kissan kirja siis...", mies aloitti tarinan samalla pehmeällä ja hiljaisella äänellä, kuin oli lukenut hänelle edellispäivänäkin. Sivun tekstin luettuaan mies pysähtyi näyttämään sille kuvaa ja kertoi mitä siinä tapahtui. Teleks oli uppoutunut tarinaan vaikkei ymmärtänyt siitä paljoakaan. Vaaleanpunaista eläintä kutsuttiin kuulemma siaksi. Teleks muodosti sanan äänettömästi huulillaan ennen keskittymistään jälleen tarinaan. Kirja sisälsi monta lyhyttä tarinaa, joista mies luki hänelle muutaman. Teleks nautti kuulemastaan ja oppipa hän monien asioiden nimiäkin. Nainen huivi päässä oli noita ja pieni tyttö kruunu päässä taas prinsessa. Näitä Sanoja Teleks yritti jälleen muodostaa huulillaan. Lopulta mies ei enää lukenut ja laski kirjan viereensä lattialle. Teleks pelkäsi, että tämä tietäisi taas samaa kuin eilenkin. Pelkäsi että mies lähtisi taas pois ja jättäisi sen yksin. Hän ei kuitenkaan noussut ylös vaan jäi lattialle istumaan ja tarkastelemaan Teleksiä. "Olet sinä kyllä kaunis olento. Vastaavan laista ei olla koskaan nähty. Ei ainakaan siis täällä. En ymmärrä miksi he halusivat vangita jotain näin kaunista.", tämän sanottuaan mies nousi jalkeille ja poimi kirjansa lähteäkseen. Kauas hän ei kuitenkaan ehtinyt. "Aleex!", Teleks parkaisi surkeasti ja painautui vasten tankkinsa lasia. Se pelkäsi, ettei mies enää ikinä palaisi. "Ei hätää Teleks. Palaan taas huomenna samaan aikaan. Käykö?", mies kysyi. Hänen silmänsä olivat lempeät ja huolestuneet samaan aikaan. Teleksin oli vaikea ymmärtää miksi. Mies oli kuitenkin sanonut samat sanat kuin viimekerrallakin ja palannut, joten nyt täytyi olla kyse samanlaisesta asiasta. "Alex.", se sanoi yhä surkeana ja nyökkäsi reippaasti. Sen korvat painautuivat vasten niskaa. Mies heilutti hänelle kättään ennen lähtemistään ja Teleks matki tätä, tosin paljon hitaammin ja epävarmemmin. Näinkö ihmiset hyvästelivät toisensa?